

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti **B., s. r. o.**, so sídlom v R., zastúpenej **Mgr. A. A., advokátkou so sídlom v K.**, proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Nová ulica č. 13, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/7959-73577/2009/992128-r zo dňa 27. júla 2009, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/119/2009-54 zo dňa 23. februára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/119/2009-54 zo dňa 23. februára 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/7959-73577/2009/992128-r zo dňa 27. júla 2009. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne proti dodatočnému

platobnému výmeru Daňového úradu Komárno č. 621/230/4715/09/Bern zo dňa 10. februára 2009, ktorým správca dane nepriznal žalobkyni nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“) za zdaňovacie obdobie august 2007 v sume 9.698,03 eura s odôvodnením, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno pri preukazovaní skutočností dodania tovaru od dodávateľa obchodnej spoločnosti P., s.r.o., a preto jej nevzniklo právo na odpočítanie dane.

Krajský súd v Nitre posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 8 ods. 1 písm. a/, § 19 ods. 2, § 49 ods. 1, § 51 ods. 1 písm. a/ a § 71 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) a dospel k záveru, že žalovaný sa s námietkami žalobkyne vypořiadal dôsledne, vykonal rozsiahle dokazovanie z ktorého vyplynulo, že v prípade faktúr vystavených obchodnou spoločnosťou P., s.r.o., č. 2007/151, č. 2007/152, č. 2007/159, č. 2007/161 a č. 2007/163 išlo o dodávky od obchodnej spoločnosti E., s.r.o., ktoré dodávky žalobkyňa preukázať nevedela, a preto žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon o správe daní“). Samotná skutočnosť existencie účtovných dokladov na predmetný tovar (guľatinu), neznamená, že tento tovar bol aj dodaný, keďže nebol preukázaný pôvod tohto tovaru, nebolo možné identifikovať spoločnosť, ktorá tento tovar dodala a tiež nebolo možné ani preveriť prepravcu tohto tovaru. Podľa názoru krajského súdu žalobkyňa porušila ustanovenia § 49 ods. 1, 2 zákona o DPH, pretože nebolo preukázané, že predmetný tovar dodala spoločnosť P., s.r.o.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k OSP tak, že neúspešnej žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Žalobkyňa namietala, že sa riadila základným pravidlom fungovania dane z pridanej hodnoty v daňovom systéme Európskej únie (ďalej aj „EU“), ktoré je zakotvené v ustanovení § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH. Uviedla, že si odpočítala daň, ktorá sa vzťahovala k dodávkam dreva – guľatiny, ktoré zakúpila od obchodnej spoločnosti P., s. r. o., pričom tieto dodávky boli fakturované nespochybniteľnými faktúrami č. 2007/151, č. 2007/152, č. 2007/159, č. 2007/161 a č. 2007/163 a dokladmi o ich zaplatení v hotovosti do rúk J. P., konateľa uvedenej obchodnej spoločnosti. Uviedla, že zo svojej pozície kupujúceho na určitom stupni

dodávateľského reťazca sa nemohla dostať k informáciám, ku ktorým dospel správny orgán, ktoré zisťovanie mu časovo trvalo cca 14 mesiacov a že zákon o DPH platiteľovi neukladá žiadnym spôsobom preverovať obchodných partnerov. Poukazovala na to, že rozsudkami Európskeho súdneho dvora boli riešené rovnaké prípady, ktoré môžu mať rôzne následky, ale nikdy nie zmarenie základného pravidla systému DPH, podľa ktorého sa daňové bremeno uplatňuje samostatne a nezávisle v každej fáze výrobného alebo distribučného procesu. Ďalej namietla, že tak správne orgány ako aj krajský súd nepripustili dôkazy ponúkané žalobkyňou, pričom vzájomná súvislosť medzi nákupom suroviny a produkciou výroby je najzákladnejší vzťah z ktorého možno logiku veci usúdiť. Žalobkyňa zastáva názor, že splnila všetky zákonné predpoklady a odpočet dane a nič viac v tejto veci nemohla vykonať. Skutočnosť, že dodaný tovar bol použitý na účely podnikania preukazujú vykázané tržby, ktoré výlučne pochádzajú z jej hlavnej činnosti – piliarska výroba, daň bola voči žalobkyni uplatnená platiteľom spoločnosťou P., s.r.o. Všetky ostatné fakty ku ktorým dospel správca dane v rámci dokazovania z pohľadu splnenia zákonných predpokladov na odpočítanie dane nemôžu byť hodnotené pre žalobkyňu ako rozhodujúce, lebo k týmto informáciám sa žalobkyňa nemôže dostať a pokiaľ by aj vedela kto bol predchádzajúcim dodávateľom obchodného reťazca, nemohla vedieť o povahe týchto dodávateľsko-odberateľských vzťahov. Uviedla, že možný podvod v niektorej fáze dodávateľského reťazca zatiaľ nie je jednoznačne preukázaný, pretože správca dane poukázal iba na fakty, že spoločnosť E., s. r. o., ktorá mala byť dodávateľom pre spoločnosť P., s.r.o. je nekontaktná, nesídlí na adrese označenej ako jej sídlo, pôvod dreva dokladovala dokladmi bez čísla a identifikačným údajom bez ciachy, nie je vedená v zozname vlastníkov a obhospodarovateľov lesa, EVČ vozidla, ktorým sa guľatina prevážala a ktoré bolo uvedené na dodacom liste nepatrí nákladnému ťahaču s hydraulickou rukou VOLVO FH 12, ale osobnému vozidlu Škoda Felícia, držiteľom ktorého je fyzická osoba. Žalobkyňa opakovane tvrdila, že nemala žiaden kontakt so subjektmi, ktoré boli predchádzajúcimi dodávateľmi na inom mieste v dodávateľskom reťazci, ani s prepravnou firmou, ktorá prepravu zabezpečovala, pretože dodávka tovaru bol dohodnutá výlučne so spoločnosťou P., s. r. o. vrátane dopravy až po vyloženie guľatiny na mieste jej prevádzky v K. - časť N. Žalobkyňa ďalej poukazovala na to, že krajský súd nezohľadnil rozsudky Európskeho súdneho dvora v spojených veciach C-354/03, C-355/03 a C-484/03 a v spojených veciach C-439/04 a C-440/04.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 12.05.2010 na odvolanie žalobkyne uviedol, že sa plne stotožňuje s vysloveným právnym názorom krajského súdu a navrhol preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomného vyjadrenia zo dňa 27.10.2009, ktoré bolo zaslané k žalobe, keďže odvolanie neobsahuje žiadne nové relevantné skutočnosti, ku ktorým by sa žalovaný už nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/7959-73577/2009/992128-r zo dňa 27. júla 2007, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Komárno č. 621/230/4715/09/Bern zo dňa 10.02.2009, ktorým správca dane nepriznal žalobkyni nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2007 v sume 9.698,03 eura.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3

zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu

daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že žalobkyňa v konaní nepredložila relevantný dôkaz o tom, že skutočne došlo k dodávke tovaru – 841,98 m³ drevnej hmoty (guľatiny) deklarovanej faktúrami č. 07286 (inter. č. 2007/151) zo dňa 08.08.2007, č. 07287 (inter. č. 2007/152) zo dňa 16.08.2007, č. 07288 (inter. č. 2007/159) zo dňa 22.08.2007, č. 07289 (inter. č. 2007/161) zo dňa 24.08.2007, č. 07290 (inter. č. 2007/163) zo dňa 31.08.2007 vystavené dodávateľom obchodnou spoločnosťou P., s. r. o. čím nebola splnená podmienka pre odpočítanie DPH podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH. Ďalej z obsahu pripojeného administratívneho spisu, konkrétne z dokladov o pôvode dreva pripojených k označeným faktúram mal najvyšší súd za preukázané, že z celkového množstva 841,98 m³ drevnej hmoty, ktoré mala dodať spoločnosť P., s. r. o., 626,17m³ drevnej hmoty dodala pre obchodnú spoločnosť P., s. r. o. obchodná spoločnosť E., s. r. o., so sídlom v B. Ďalej mal najvyšší súd z obsahu administratívneho spisového materiálu za preukázané, že podľa šetrenia vykonaného Daňovým úradom Bratislava I. spoločnosť E., s. r. o. nie je vyznačená na adrese sídla spoločnosti, a nie je a ani v minulosti nebola evidovaná v evidencii spoločnosti O. H. na Z. ul. č. X. Uvedená spoločnosť zásielky nepreberá, konateľ tejto spoločnosti M. M. je nekontaktný a neplní si daňové povinnosti a na adrese trvalého bydliska je neznámy. Vzhľadom k tomu, že táto spoločnosť deklarovala pôvod dreva dokladmi bez čísla

s identifikačným údajom ciachy OLH PD, správca dane požiadal o súčinnosť Obvodný lesný úrad v Martine. Podľa potvrdenia Obvodného lesného úradu v Martine, nie je spoločnosť E., s.r.o. evidovaná ako obhospodarovateľ lesa a ciacha OLH PD nie je na tomto lesnom úrade registrovaná, je nejasná a je v rozpore s vyhláškou č. 232/2006 Z. z. o vyznačovaní ťažby dreva, označovaní vyťaženého dreva a dokladoch o pôvode dreva. Taktiež podľa potvrdenia Krajského lesného úradu v Bratislave nie je táto spoločnosť evidovaná v zozname vlastníkov a obhospodarovateľov lesa. Z predložených dokladov o pôvode dreva vyplýva, že guľatinu, ktorej pôvod deklarovala spoločnosť E., s. r. o. mala prepravovať obchodná spoločnosť P., s.r.o., konkrétne vodič F. Vykonaným šetrením bolo zistené, že spoločnosť P., s.r.o. nemá v predmete činnosti cestnú nákladnú dopravu, na adrese sídla uvedenej v obchodnom registri je neznáma, jej spoločník a konateľ M. V. ako i bývalý konateľ V. F. sú nekontaktní a tiež si neplnia daňové povinnosti. Ďalej mal z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd za preukázané, že konateľ obchodnej spoločnosti P., s.r.o. J. P. uviedol, že obchodný vzťah dohodol ústne, za guľatinu platil v hotovosti tak, že peniaze v zalepenej obálke odovzdal vodičovi, nepozná pôvod dreva, guľatina bola priamo od spoločnosti E., s.r.o. prepravovaná do spoločnosti žalobkyne, pretože jeho spoločnosť P., s.r.o. nemá žiadne skladovacie priestory. Dôkazy na podporu svojich tvrdení však nepredložil. Šetrením vykonaným prostredníctvom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Martine, že evidenčné číslo vozidla T., ktorým mala byť guľatina prepravená patrí osobnému motorovému vozidlu Škoda Felícia.

Z vyššie uvedeného je nepochybné, že skutočnosti uvedené v dokladoch o pôvode dreva a tvrdenia konateľa žalobkyne ako aj konateľa dodávateľa nezodpovedajú skutočnosti. Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ

si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli reálne uskutočnené. Žalobkyňa v konaní okrem vyššie označených faktúr nepredložila žiadne iné dôkazy o tvrdených skutočnostiach (napr. riadny doklad o pôvode dreva) taktiež nedostatočne identifikovala osoby, ktoré mali prepravu guľatiny uskutočniť. Žalobkyňa tak v konaní neunesla dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala nedostatočne zistený skutkový stav krajským súdom, najvyšší súd k tejto námietke dáva žalobkyni do pozornosti, že v konaniach o žalobách (§ 247 a nasl. OSP) súd zásadne skúma predovšetkým dôvodnosť žaloby, pričom pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdnictva, ktorý je stanovený v § 244. Je tomu tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý (s výnimkou vecí v tzv. plnej jurisdikcii - § 250i ods. 2 OSP) posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Najvyšší súd si nemohol osvojiť ani argumentáciu žalobkyne, že splnila všetky zákonné predpoklady na odpočet DPH a nič viac vykonať nemohla, keďže bola v kontakte len so spoločnosťou P., s.r.o., ktorá zabezpečovala aj prepravu guľatiny a nemohla sa zo svojej pozície dostať k informáciám, ku ktorým dospel správca dane. V danom prípade bolo rozhodujúcim, že konateľ spoločnosti P., s.r.o. J. P. síce priznal vlastníctvo k tovaru, dodanie tovaru, vystavenie faktúr ako aj prijatie hotovostných úhrad, avšak tieto svoje tvrdenia

nevedel preukázať žiadnymi dôkazmi. Nevedel preukázať pôvod dreva, ani miesto jeho nakládky, nevedel identifikovať vodiča a uviedol nepravdivý údaj, že prepravu vykonalo vozidlo s ev. č. T., patriace osobnému motorovému vozidlo Škoda Felícia vo vlastníctve fyzickej osoby. Žalobkyňa tak v konaní neunesla dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 12. januára 2006 v spojených veciach C-354/03, C-355/03 a C-484/03 (návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný High Court of Justice): Optigen Ltd, Fulcrum Electronics Ltd, Bond House Systems Ltd. proti Commissioners of Customs & Excise [1], na ktorý poukazoval žalobca a ktorého výrok znie: *„Plnenia, o aké ide vo veci samej, ktoré nie sú samé o sebe poznačené podvodom vo vzťahu k dani z pridanej hodnoty, predstavujú dodávku tovarov uskutočnenú osobou podliehajúcou dani a hospodársku činnosť v zmysle článku 2 bodu 1 a článkov 4 a 5 ods. 1 Šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu - spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, v znení smernice Rady 95/7/ES z 10. apríla 1995, ak spĺňajú objektívne kritériá, na ktorých sú tieto pojmy založené, a to bez ohľadu na úmysel iného subjektu ako dotknutého platiteľa dane, ktorý je súčasťou rovnakého dodávateľského reťazca, alebo na prípadnú podvodnú povahu iného plnenia, o ktorej tento platiteľ nevedel alebo nemohol vedieť, ktoré je súčasťou tohto reťazca a ktoré predchádza alebo nasleduje po plnení uskutočnenom týmto platiteľom. Právo platiteľa dane, ktorý uskutočňuje tieto plnenia, spočívajúce v odpočítaní dane z pridanej hodnoty zaplatenej na vstupe, nemôže byť ovplyvnené ani tým, že v reťazi dodávok, ktorej sú tieto plnenia súčasťou, je iné plnenie, ktoré predchádza alebo nasleduje po plnení platiteľa dane a ktoré je bez toho, aby to platiteľ dane vedel alebo mohol vedieť, poznačené podvodom vo vzťahu k dani z pridanej hodnoty“*, najvyšší súd posúdil vec aj z hľadiska citovaného rozsudku, avšak dospel k záveru, že citovaný rozsudok ESD sa na prejednávajúcu vec nevzťahuje. V prejednávanej veci je skutkový stav jasný a nesporný. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli reálne uskutočnené, čím v konaní neunesla dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu teda nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP),

v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. septembra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková